KEITH DOUGLASS

AMBUSCADA

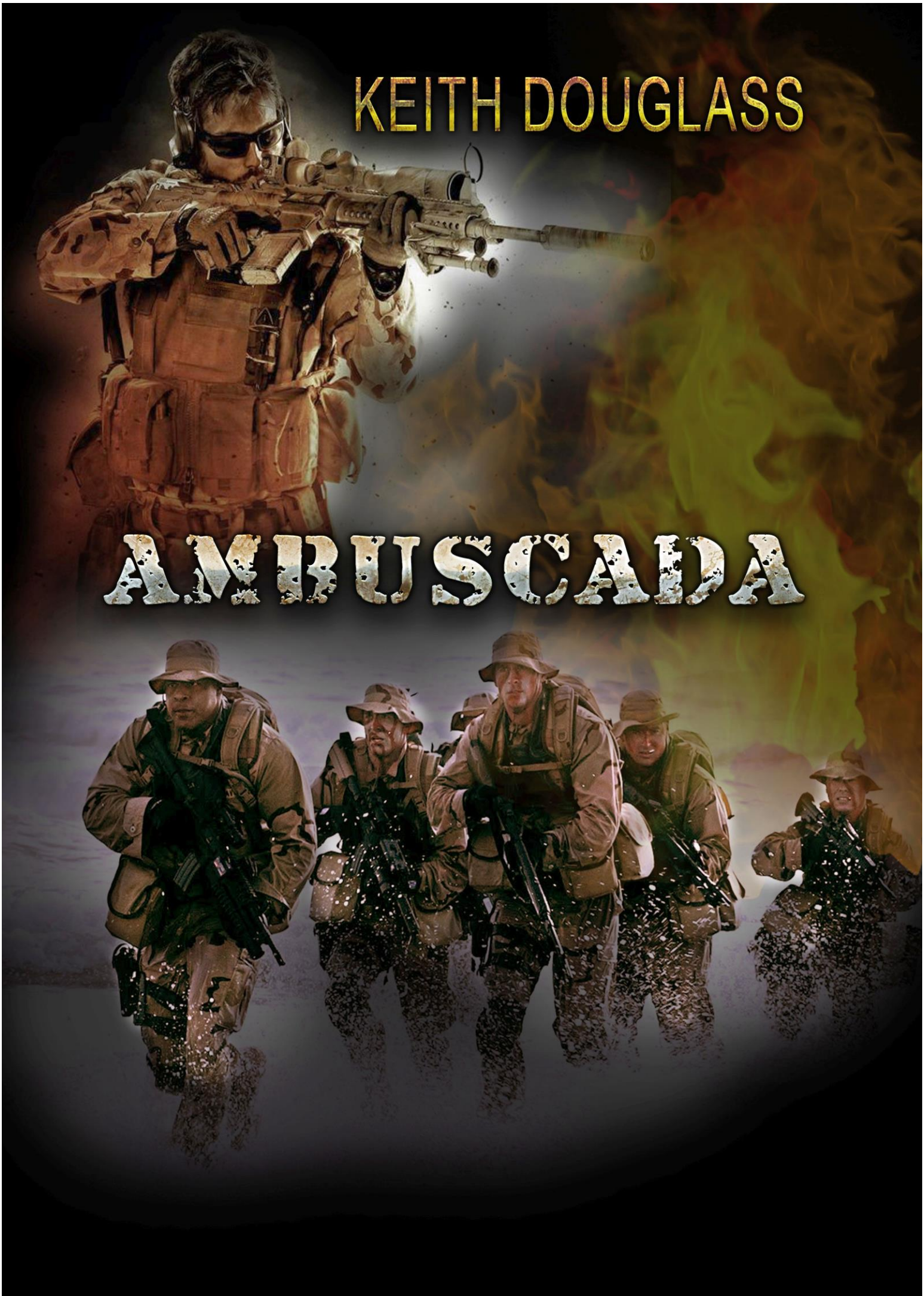

Keith Douglass

AMBUSCADA

versiunea în limba română

uncris

Marea Mediterană
În apropierea coastei Libiei

Lieutenant Commander Blake Murdock se uita atent în întunericul nopţii, iar vântul şi ploaia îi şfichiuiau faţa. De la început, această misiune l-a neliniştit. Mai întâi, le-a luat cu zece minute mai mult decât planificaseră ca să lanseze cele două bărci de cauciuc de pe puntea submarinului. Acum, când micile bărci erau propulsate către coasta libiană aflată la trei mile distanţă, neliniştea-i creştea.

Toţi şaisprezece SEAL din Plutonul 3 al *Commando*-7 erau ghemuiţi în două IBS (*Inflatable Boat Small*) de tip *Zodiac*, fiecare propulsată de un motor extern de 55 CP. În condiţii meteo decente, puteau naviga cu viteza de 18 noduri. Dar nu şi pe valuri de 1,5 m şi rafale de vânt.

Bărcile erau legate una de alta cu o coardă de zece metri, iar asta le provoca probleme pentru că erau prea apropiaţi. Murdock, în barca sa, şi *Lieutenant j.g*. Ed DeWitt, în a lui. Ei doi aveau radiourile Motorola activate. Ceilalţi din Pluton le ţineau în buzunarele impermeabile.

În radioul lui Murdock s-a auzit o voce.

— *Skipper*, avem ceva probleme spre babord. După sunet e o navă de patrulare. N-am ideea cât e de mare. Are reflector de cercetare, dar poate că ne ratează.

— *Roger*, Ed. Stai cu ochii pe ea. Da, acum o văd şi eu. Dacă nu virează, ar trebui să fim OK.

Imediat ce Murdock a spus-o, nava luminată fantomatic, aflată la cel mult 75 m, a virat direct către ei.

— Lam, scoate EAR imediat, a şoptit Murdock suficient de tare ca cercetaşul său să-l poată auzi.

Joe Lampedusa, *Operations Specialist Third Class*, a ridicat de sub poncho o armă cu aspect ciudat.

— Complet încărcată, *Skipper*, a raportat Lam

A ridicat ***E**nhanced **A**udio **R**ifle*, şi a aţintit-o asupra navei de patrulare ce se apropia.

— Dacă ne descoperă, lansează două încărcături, şopti Murdock.

Prin întuneric, Lam a confirmat cu o mişcare a capului.

Urmăreau baleiajul puternicului reflector care mătura crestele albe ale valurilor Mediteranei. Raza de lumină aproape că i-a atins o dată, apoi s-a rotit în partea cealaltă. Data următoare a trecut pe alături, nava însăşi aflându-se la nu mai mult de 25 m în partea dinspre ţărm, iar lumina a atins barca lui DeWitt.

— Foc! a ordonat Murdock.

Lam a ochit şi a apăsat pe trăgaci. Sunetul generat de EAR nu era o explozie; era mai mult ca un *whoosh* de aer. După o jumătate de secundă unda de şoc a lovit nava de patrulare, iar echipajul din mica punte de comandă nu a avut timp să reacţioneze. S-au prăbuşit pe punte. Motorul a continuat să propulseze nava cu viteza prestabilită, dar, nefiind nimeni la cârmă, a început să vireze larg spre partea opusă ţărmului.

Lam a văzut doi marinari care alergau către puntea de comandă. A tras din nou. Arma EAR necesita 10 secunde între două lansări, pentru a se reîncărca cu energie. A doua undă de şoc a lovit nava de patrulare şi cei doi marinari de la bord s-au prăbuşit, parcă adormiţi. Vor rămâne inconştienţi timp de 4-6 ore, şi se vor trezi fără nici un fel de vătămare. Singura lor problemă va fi cum să le explice ofiţerilor comandanţi ce s-a întâmplat.

— Bine tras, Lam.

Murdock privea din nou către ţărm, şi putea vedea luminile după care se orientau în timpul apropierii.

— Curs drept înainte, *j.g*. Suntem încă pe cursul corect. Hai să accelerăm la 10 noduri. În furtuna asta nu ne poate auzi nimeni.

Murdock se gândi la misiune. Fiecare om din Pluton cunoştea detaliile. Acesta era modul în care operau SEAL. Trebuiau să debarce pe ceea ce se presupunea a fi o plajă pustie din apropierea micului orăşel Al Hamim, aflat la vest de Tubruq. Dacă lucrurile o luau razna, frontiera prietenoasă a Egiptului se afla la doar 60 mile spre est.

Mai întâi vor debarca, apoi vor ascunde bărcile şi se vor deplasa 7 mile în interiorul teritoriului până într-un sat numit Bani Qatrun. Murdock supraveghea

luminile. Păreau să se apropie. Micile bărci se luptau atât cu refluxul cât şi cu vremea. Ploaia continua să cadă. Le va acoperi infiltrarea şi, sperau, şi retragerea. Submarinul va aştepta lângă coasta estică a Libiei, şi va ieşi pentru recuperarea lor la ora 0500. Dacă totul mergea bine.

Murdock a avut de comentat în legătură cu misiunea. Simţea că a risca vieţile a 16 oameni pentru a recupera unul singur nu era o strategie bună. Atunci i s-a explicat cine este acel om – un important agent CIA de teren, care a fost compromis şi capturat. Era deţinut de numai două zile, şi poate că încă nu a dezvăluit nimic din cantitatea vastă de informaţii speciale pe care le deţinea. Clive Ambrose Cullhagen nu era un agent CIA de rând. El a contribuit la crearea celui mai mare Centru de evaluare a evenimentelor mondiale al CIA. Era un depozit viu al planurilor SUA şi al secretelor a jumătate dintre aliaţii care foloseau acel Centru.

Trebuia să fie recuperat.

Directorul CIA subliniase că Cullhagen trebuie scos viu sau mort. Un apel telefonic ultra-secret a adunat patru oameni în sala de şedinţe. Murdock a fost unul; directorul CIA, Secretarul de Stat şi Preşedintele SUA au fost ceilalţi.

Au vorbit mai bine de patru ore; apoi directorul CIA l-a apelat pe *Chief of Naval Operations* şi rotiţele s-au pus în mişcare.

— Pot auzi cum se sparg valurile drept în faţă, s-a auzit în casca din urechea lui Murdock.

— Da, şi eu. La primul val tăiem coarda de legătură.

— *Roger, Skipper*.

Murdock a prins echea şi a direcţionat mica barcă exact unde a vrut, mişcând motorul pentru a ajusta direcţia. Valurile care se spărgeau nu erau atât de severe pe cât ar fi putut să fie. A auzit zgomotul apei revărsate pe nisip... şi au ajuns şi ei acolo. Jaybird a tăiat coarda, iar Murdock a accelerat motorul pentru a prinde valul care urma să se spargă. Voia să plutească pe el, şi doar în ultima clipă să coboare pe panta acestuia.

Nu s-a întâmplat aşa.

Un alt val a venit într-un unghi de 45^0 şi l-a *înghiţit* pe primul. A lovit barca gata să o răstoarne, apoi a întors-o cu laterala către nisipul plajei care a apărut brusc. Bărcuţa de cauciuc a dansat un moment, apoi s-a redresat singură şi a alunecat pe panta frontală ca un surfer care evită prăbuşirea maselor de apă.

Când barca s-a orientat cu faţa spre ţărm şi a ajuns în apele mici de lângă plajă, Luke Howard, *Gunner's Mate Second Class*, şi *Machinist's Mate Second Class* Jaybird Sterling au sărit afară, şi prinzând funia care o înconjura, au tras-o mai departe pe nisip.

Patru SEAL au alergat 20 de paşi în zona uscată şi s-au culcat cu armele acoperind zona ţărmului din faţa lor. Restul s-au ghemuit în barcă până au văzut

semnalul cercetaşilor de pe plajă. Atunci au ridicat barca şi au sprintat spre interior 40 de paşi, până la o zonă cu tufişuri. Aici au securizat rapid locul şi au postat gărzi; bărcile de 80 kg au fost ascunse şi camuflate cu ramuri.

Murdock cercetă terenul de dincolo de tufăriş şi de copacii cu coroanele ca nişte lentile. Aceştia creşteau doar datorită influenţei umidităţii induse de Marea Mediterană. Ştia că restul Libiei este uscată; 99% din ţară era clasificată ca fiind un deşert cu mai puţin de 15 cm de ploaie/an.

Murdock şi-a rememorat hărţile studiate. Satul pe care îl căutau se afla la 7 mile în interiorul teritoriului, într-o oază unde apa ieşea la suprafaţa nisipului. Şi-a verificat ceasul: zece minute după miezul nopţii. Dacă ar fura un camion, ar putea fi descoperiţi. Trebuiau să rămână cât se poate de nevăzuţi şi neauziţi până la atacul casei. Fusese luată hotărârea de a mărşălui prin deşert către locul misiunii. Oamenii aveau un echipament relativ uşor de numai vreo 30 kg, arme, *ammo* şi explozivi. Purtau uniforme cu camuflaj de deşert, iar pe cap purtau mici pălării din ţesătură moale, bandane sau capişoane.

Cu toţii şi-au scos repede staţiile radio Motorola şi le-au conectat microfoanele de lângă buze. Murdock a efectuat o verificare radio, iar cei şapte din *squad*ul său au raportat în ordine. Apoi au pornit la drum.

— De-a lungul coastei avem o fâşie de teren ferm, cam de trei mile lăţime, spuse Murdock în microfon. Dincolo e deşertul din ce în ce mai arid, apoi, după vreo cinci mile suntem în inima Saharei, pe nisip. Găsim şoseaua care duce spre obiectiv şi o urmăm. De data aceasta mărşăluim. Nu vrem să sunăm alarma furând un vehicul. Poate la întoarcere. Sunt doar şapte mile. Cam o oră de mers. Pas vioi.

Ca întotdeauna, Joe 'Ricochet' Lampedusa şi-a preluat locul rolul de cercetaş, la cincizeci de metri în faţă, în timp ce ceilalţi aşteptau pitiţi în tufăriş. Lam a traversat şoseaua acoperită cu asfalt negru şi s-a strecurat în şanţ, în timp ce două maşini au rulat pe drum. În faţă se întindea periferia satului de pe coastă. Două case şi nişte şoproane. Lam le-a dat roată, nu a văzut nici o lumină aprinsă, şi a făcut semn Plutonului să înainteze.

Murdock şi-a pus în mişcare mai întâi *Alpha Squad* în formaţie de combat, în şir, la distanţă de 5 m unul de altul. Au alergat peste şosea când a fost liberă, apoi au trecut neauziţi pe lângă case, în câmpurile irigate. Acestea fuseseră recoltate, iar Murdock a presupus că au fost culturi de grâne. Câmpia de coastă de aici era irigată din puţuri şi nişte mici oaze unde apa din pânza freatică ieşea la suprafaţă. Rapoartele de Informaţii studiate spuneau că în această zonă, terenul arabil se extindea numai trei mile spre interior.

Odată trecuţi de câmpul irigat, Lam a cotit spre vest, unde se auzea trafic. Aceleaşi rapoarte susţineau că şoseaua abia dacă era folosită de câteva vehicule care circulau către o unitate de maximă securitate.

De data aceasta, Murdock a primit informaţii exacte despre obiectivul lor. Era un fost complex imobiliar de tip european, îngrădit, cu gărzi în exterior şi în

clădirea principală. Mai erau alte două clădiri, o baracă pentru gărzile militare şi alta, fost garaj, acum folosit pentru depozitarea proviziilor şi materialelor. În interiorul perimetrului împrejmuit nu au fost observaţi câini. SEAL puneau la punct un plan de atac, dar situaţiile se schimbau adesea când Plutonul ajungea la obiectiv.

Câmpurile irigate s-au întins pe trei mile spre interior, pe ele fiind din loc în loc câte o casă şi alte construcţii, în care locuia proprietarul pământului. Informaţiile l-au avertizat pe Murdock că majoritatea parcelelor erau mici, unele de doar 5-6 acri, dar erau foarte valoroase dat fiind puţinătatea terenului arabil.

Nisipul presărat cu smocuri de plante specifice mediului arid au început să invadeze zona pe măsură ce SEAL înaintau spre sud. Aceste smocuri vor acoperi curând aproape tot solul acolo unde nu era irigat.

În faţă, Lam a localizat şoseaua spre sud şi a mers paralel cu ea la 300 m. Se vedea ceva trafic de camioane, şi un sedan sau două, toate vopsite în verdele-mat militar. Off-road, Lam a descoperit urme de vehicule. Unele erau lăsate de şenile, altele de roţi cu cauciucuri de joasă presiune destinate zonelor cu nisip afânat. S-a oprit ascultând, dar nu se auzea decât sedanul de pe şosea. A continuat să înainteze.

— Nişte urme ciudate, Skipper, a raportat Lam prin radio. Nu prea ştiu ce sunt, dar vehiculele care le-au lăsat nu mai sunt aici.

— *Roger*. Ţine urechile ciulite.

Şi au continuat să înainteze. După 5 minute, Plutonul 3 s-a aruncat la pământ când un transportor blindat a ieşit huruind dintr-un *wadi* din stânga şi a năvălit către centrul liniei lor de marş.

Bine camuflaţi în uniformele lor, toţi urmăreau maşina ce se îndrepta spre ei. Nu avea faruri frontale, dar peste deşertul libian veghea luna plină, asigurând suficientă lumină. Tran Khai, *Torpedoman Second Class*, şi Jack Mahanani, *Hospital Corpsman First Class*, au trebuit să se ridice din nisip şi să sprinteze zece metri pentru a ieşi din calea gigantului huruitor.

Nu a existat nici o reacţie din partea celor din interiorul transportorului. Fie nu i-au văzut pe SEAL, fie i-a considerat a fi o patrulă de a lor. Vehiculul şi-a continuat drumul drept către autostradă, apoi a virat şi s-a îndreptat spre sud de-a lungul drumului.

— Verificare radio, *Bravo*, a şoptit *j.g*. în microfon.

Toţi şapte au răspuns pe rând.

— Aici e OK, *Skipper*, raportă DeWitt.

— Mecanicul-conductor nu a folosit un dispozitiv de vedere noaptea, altfel i-ar fi văzut pe cei doi care au fugit. De data asta am avut noroc. Dar se pare că în jurul acestui obiectiv există o securitate mai sporită decât am crezut.

După ce au mai înaintat o jumătate de milă în interiorul deşertului, au ajuns la nisip afânat şi dune de 7 m înălţime. Lam şi restul s-au dat mai aproape de şosea, dar au păstrat o distanţă de 100 m.

Murdock considera că se aflau încă la două mile de obiectiv, când l-a apelat Lam.

— *Skip*, avem nişte probleme. Mai bine vino aici şi aruncă o privire. Cred că, în faţă, ne blochează o trupă.

După 5 minute, Murdock şi Lam se aflau pe burtă în vârful pantei unei dune. Auzeau voci, lovituri de metal pe metal, şi simţeau mirosul înţepător al aromei de mâncare.

— Ora mesei după o tură de 12 ore, spuse Lam.

Într-un mic *wadi* din apropierea şoselei, funcţiona o bucătărie de campanie într-un cort-bucătărie şi *sală* de mese. Aflaţi în linie în faţa mesei unde se servea, erau o duzină de soldaţi în echipament de luptă şi cu armele la spate. Toţi purtau căşti de oţel.

— Câţi sunt? a întrebat Murdock.

Amândoi au cercetat prin NVG, care transformau noaptea într-un amurg verde.

— Treizeci, poate treizeci şi cinci, depinde de câţi sunt în cortul cu mese, a răspuns Lam.

— De acord. Dacă mănâncă, înseamnă că nu patrulează. E momentul potrivit pentru noi să ne continuăm marşul.

Tocmai când vorbea, un transportor blindat a huruit înspre bucătărie şi o duzină de oameni au ieşit din el. Vorbeau tare, strigând unul la altul şi s-au grăbit către cei ce stăteau la rând să-şi ia porţia de mâncare. Nici unul nu avea veselă, urmând să mănânce din tăvi metalice.

În timp ce se întorceau la ceilalţi SEAL, Lam şi Murdock şi-au pus la cale planul. Se vor deplasa o jumătate de milă lateral faţă de tabăra-bucătărie, şi o vor depăşi cât de repede puteau, apoi se vor reîntoarce lângă şosea.

Manevra a durat 20 minute; apoi au luat direcţia sud, la 500 m de şosea. Acum se aflau în obişnuita lor formaţie utilizată în câmpul tactic, fiecare *squad* în diamant, cu Lam în fruntea lui *Alpha*.

Nu a existat nici un avertisment. Mergeau cu pas întins, ştiind că se apropiau de obiectiv, când trei rachete au explodat deasupra capetelor lor transformând întunericul nopţii în plină zi. În acelaşi timp, din faţă s-a deschis foc de carabine.

La primul *crack* al rachetelor, SEAL s-au aruncat la pământ căutând orice ar fi putut fi folosit ca acoperire. Dar nu era nimic. Nu a fost nevoie să se dea vreun ordin. SEAL au ripostat în mod automat. Patru oameni înarmaţi cu *Bull Pup*[1] au lansat proiectile explozive de 20 mm spre focul de la gura ţevii care izbucnea din întuneric. La patru secunde după primul foc tras asupra lor, SEAL au ripostat. După două secunde alte patru proiectile de 20 mm au detunat în întunericul

[1] Alliant Bull Pup duo – armă de tip combo care trage cu cartuşe de 5,56 mm, dar lansează şi proiectile explozive de calibrul 20 mm.

deşertului libian. După aceasta, doar o singură carabină inamică a mai tras. Rachetele au continuat să ardă 30 secunde, ceea ce păru să fie o eternitate.

SEAL au încetat focul când armele inamicului au tăcut.

— Aşteptaţi să se stingă rachetele, apoi ne ducem la locul de unde s-a tras asupra noastră, a ordonat Murdock în microfon.

Rachetele luminoase s-au stins şi întunericul s-a reinstalat.

— Hai să verificăm ce ispravă am făcut.

SEAL s-au ridicat de pe nisip şi au înaintat în linie de trăgători cu armele pregătite. Grupa de soldaţi libieni zăceau împrăştiaţi în *wadi*-ul adânc de numai 2 m, suficient ca să ofere adăpost total asemenea unei tranşee. Dar soldaţii n-au luat în calcul exploziile de deasupra solului ale proiectilelor de 20 mm.

Unul dintre libieni era încă în viaţă. Colt Franklin, *Yeoman Second Class*, s-a aplecat deasupra lui vorbindu-i cu blândeţe în arabă. Murdock l-a grăbit:

— Întreabă-l ce-i cu toată securitatea asta.

Franklin a făcut-o, iar omul a dat din cap.

— Spune că habar nu are. El doar a făcut ce i-au ordonat ofiţerii.

— Întreabă-l dacă ştie ce-i cu casa aflată la câteva mile spre sud.

Şi iar libianul a dat din cap.

— A spus ceva de nişte oameni importanţi, dar nu-i cunoaşte.

Au continuat să-l interogheze pe omul grav rănit. Le-a spus despre apărare, unde erau plasaţi cei mai mulţi soldaţi, şi cum era electrificat gardul în unele secţiuni.

Deodată, omul a gemut cuprins de un val de durere; apoi întregul trup s-a încordat o clipă înainte ca să dea capul pe spate şi ambele mâini în lături.

— S-a dus. Verificaţi armele şi adunaţi tot ce ne-ar putea fi de folos. Ar trebui să fie câteva Kalaşnikov. Asta păreau să fie după sunet, când au tras în noi. Apoi ne cărăm de aici, înainte să apară careva.

Au cercetat prin întunericul din jur, şi au găsit şase carabine de asalt care păreau destul de noi, deşi erau de un model mai vechi, AK-47, care chiar dacă aveau un calibru mai mic decât MP-5 avute de unii dintre SEAL, erau mai puternice şi cu bătaie mai mare.

Murdock şi-a dus oamenii în alergare uşoară cam o milă spre sud de punctul de contact, şi curând au auzit un elicopter survolând zona unde s-a desfăşurat lupta, după care a aterizat.

— Un elicopter pe-aici înseamnă alte necazuri, spuse DeWitt prin radio.

— Adevărat, şi vom vedea dacă şi noi îi putem provoca probleme imediat ce se va da mai aproape.

Încă o jumătate de milă prin nisip, paralel cu şoseaua şi Lam a dat semnalul de oprire, după care i-a arătat lui Murdock nişte lumini drept în faţă.

— Asta trebuie să fie. E luminată precum un bordel.

— Luminile le putem stinge. Ei deja ştiu că vine cineva în *vizită*. Sper să nu au ucis prizonierul când au auzit zgomotele luptei.

— Vom face aşa cum am planificat, spuse Murdock prin radio. *Bravo* va da atacul principal în partea de vest. *Alpha* va executa atacul-diversiune la est şi să sperăm că va atrage acolo forţele care apără obiectivul. Trebuie să ne apropiem destul ca să aruncăm în aer poarta dinspre vest, sau gardul din apropiere, pentru acces. Întrebări?

— Cum facem cu armele de 20 mm? a întrebat Lam.

Toţi erau aşezaţi în linie, privind pe deasupra vârfului unei dune de nisip aflată la un sfert de milă de obiectiv.

Ed DeWitt i-a răspuns:

— *Bravo* va neutraliza gărzile şi poarta cu lovituri de 20 mm lansate de la 200 m. Apoi, o jumătate din *squad* înaintează, în timp ce cealaltă jumătate lansează 20 asupra oricui apare pe acolo şi ne înfruntă. Odată ajunşi în interior, trăgătorii cu armele de 20 sprintează şi ni se alătură.

— De cealaltă parte o obiectivului, *Alpha Squad* va trage asupra gardului şi a case cele mari, spuse Murdock. Vom folosi 20-urile noastre asupra a tot ce mişcă pe acolo. Probabil că nu vom putea trage prin gard cu ele, dar vom folosi loviturile repetate pentru a face o gaură destul de mare ca să pătrundem.

— Întrebări?

— După ce intrăm, cum îl vom găsi pe tipul acela? întrebă Fernandez.

— Avem doi vorbitori de arabă. Vor interoga pe oricine îl capturăm viu. E undeva în casa mare. După planurile de construcţie pe care le-am studiat, nu poate avea mai mult de 20 de camere. Două nivele, fără subsol.

— Nu folosim EAR? vru să ştie Jaybird.

— Nu, nu vrem să-l facem lat pe omul nostru de la CIA şi să-l cărăm tot drumul până la apă.

— Hai să o facem, a hotărât Murdock. *Alpha*, cu mine. Avem 15 minute ca să ajungem în poziţie şi să declanşăm diversiunea. La cinci minute după primul nostru foc, *Bravo* atacă. Haideţi.

Alpha a avut nevoie de 20 de minute pentru a ajunge de cealaltă parte a obiectivului şi să-şi pună în aplicare ambuscada. S-au poziţionat la zece metri unul de altul. În această misiune aveau trei *Bull Pup*, iar *Bravo* patru.

Murdock a verificat gardul prin NVG apoi a dat ordin să se deschidă focul. Proiectilele de 20 mm au detunat în noapte, explodând în aer. Au lovit gardul şi au atins una dintre gărzi care se afla la post. Primul proiectil lansat de Murdock a spulberat uşa laterală a casei. Un jeep a venit de după colţ, apoi s-a retras la adăpostul casei. SEAL nu au ochit către ferestre, pentru a nu-l lovi pe prizonierul din interior.

Jumătate de duzină de carabine de asalt au ripostat cu foc, dar SEAL se aflau adăpostiţi într-un fel de şanţ, adânc de 1 m. Şoferul jeepului a vrut să încerce să iasă de după casă şi să ajungă la un fel de clădire-depozit. Se afla la jumătatea drumului când un 20 mm a lovit vehiculul şi l-a aruncat cu roatele în sus în zidul clădirii.

După o clipă, Ed DeWitt a deschis focul asupra porţii principale. Primul proiectil a lovit postul de gardă de acolo; Următorul a spulberat sistemul electric de acţionare a porţii şi a întrerupt circuitul. Poarta masivă s-a deschis şi aşa a rămas. Un *squad* de şase oameni au venit alergând de după barăci şi au fost doborâţi de şrapnelele exploziilor de 20 mm din faţa barăcilor. Unul dintre aceştia a încercat să se retragă şchiopătând, dar a fost trântit în ţărână de glontele unui lunetist. Un moment, întreaga zonă a rămas tăcută. DeWitt putea auzi focul din cealaltă parte a obiectivului.

Apoi, un motor a huruit şi un transportor blindat[2] a năvălit de după barăci, îndreptându-se spre poarta principală. A derapat oprindu-se, apoi s-a redresat până ce tunul său automat a ajuns orientat spre locul unde se vedeau focurile de la gura ţevii.

— *Stingeţi* luminile, a ordonat DeWitt în microfon.

Miguel Fernandez, *Gunner's Mate First Class*, a ochit cu carabina sa de lunetist H&K 7,62 mm şi a început să distrugă unul după altul toate reflectoarele.

— Franklin, lansează nişte WP[3] în faţa tancului ca să-l orbeşti. ACUM! Şase, opt grenade şi să sperăm vântul nu bate prea tare.

Prima grenadă de 40 mm trasă de *Colt* M-141 a aterizat alături de tanc, explodând într-un evantai de fosfor alb care a degajat un fum dens. A doua şi a treia au lovit în faţa transportorului blindat.

Păru că mastodontul metalic este terminat... dar au auzit detunăturile tunului care a tras trei proiectile ce au lovit în nisip la 7 m în spatele lor. Noroc că şrapnelele împrăştiate nu au rănit nici un SEAL.

DeWitt a folosit secţiunea cu gloanţe de 5,56 mm a armei *Bull Pup* (care putea lansa şi proiectile explozive de 20 mm) şi a stins alte două reflectoare. Toată partea frontală a complexului de clădiri s-a cufundat în întuneric.

— Ne punem în mişcare, a ordonat DeWitt. Ne separăm în două grupe şi alergăm spre ambele laterale ale porţii. Lăsăm 15 m între noi, ca să tragă ăştia cu tunul. Salt înainte! ACUM!

Au sprintat cu armele la şold pregătite să tragă. Prin poartă au şuierat câteva gloanţe aţintite către locul unde stătuseră SEAL. Nu au ripostat pentru a nu atrage atenţia asupra poziţiei în care se aflau acum. După ce au alergat 100 m; fumul s-a mai domolit, împrăştiindu-se de lângă transportor.

— Mai mult fum, a ordonat DeWitt prin radio. Amândoi, trei proiectile de fiecare.

Franklin şi Ostercamp au tras amândoi, şi transportorul a *dispărut* din nou. Acum SEAL sprintau cu toată viteza direct către poarta principală.

— Foc de asalt!

---

[2] În rândurile următoare, autorul numeşte acest vehicul şi '*armored personnel carrier*' şi '*tank*' deşi – evident – nu este acelaşi lucru.

[3] WP – *white phosphorus* – grenade cu fosfor.

Şi opt arme au început să tragă. Întâi proiectilele de calibrul 20 mm, G-11 cu cartuşe fără tub, apoi *Bull Pup*urile au continuat cu gloanţele de 5,56 mm. Nu prea a ripostat nimeni. Nici un SEAL nu a fost rănit.

La adăpostul fumului, s-au năpustit către poartă şi au năvălit prin ea. În timp ce alerga, DeWitt a setat o bombă dintr-o sută de grame de TNAZ. I-a înserat un *timer* reglat la 5 secunde. Blindatul a ieşit brusc din norii de fum, iar DeWitt a alergat către laterala acestuia. A îndesat bomba în şenilă şi a activat *timer*ul. Apoi s-a retras în fugă.

Intervalul de timp la aceste dispozitive putea fi înşelător. Uneori se declanşau la 4 sau chiar 3 secunde, alteori la 7 sau 8. Acesta a detonat la 4 secunde. Ultimul SEAL abia trecuse de poartă şi se îndepărta de vehicul când TNAZ a explodat. Şenila a fost spulberată, iar transportorul s-a smucit într-o parte.

Un grup de trei soldaţi libieni au apărut de după colţul îndepărtat al casei, cu carabinele ridicate. Tran Khai, *Torpedoman Second Class*, a spulberat trioul cu o rafală de o duzină de gloanţe trase de G-11. Soldaţii au murit înainte de a atinge pământul.

— Uşa din faţă, a transmis DeWitt prin radio.

Canzoneri a fost primul. Avea două bombe TNAZ pregătite, şi le-a lipit de o parte şi de alta a uşii, activând detonatoarele la 10 secunde, apoi a alergat departe de clădire.

Explozia a aruncat înăuntru bucăţi mari din uşă, lăsând o gaură acolo unde se aflase aceasta, dar şi o jumătate de metru din zidul frontal.

Aşa cum era planificat, DeWitt a intrat primul, aruncându-se în stânga. Fernandez a făcut aceeaşi mişcare spre dreapta. În casă luminile erau încă aprinse.

— *Clear*, dreapta, a anunţat Fernandez.

— Aici la fel, spuse şi DeWitt.

Alţi doi SEAL au pătruns prin uşă şi în lungul holului. Doi puşcaşi inamici au apărut la capătul îndepărtat, doar pentru a fi întâmpinaţi cu o rafală de gloanţe care i-a doborât şi forţat să se târască înapoi după colţ.

DeWitt a presupus că prizonierul ar fi deţinut la etaj. Scările se aflau în centrul casei. El şi Fernandez au năvălit pe lângă uşile de care se vor ocupa ceilalţi, s-au dus către scări şi au început să le urce. Răpăitul unui pistol mitralieră a răsunat din susul scării.

DeWitt a primit un glonţ în braţul drept şi s-a dat înapoi, în afara razei de foc. Fernandez încă nu începuse să urce; a desprins o grenadă ataşată de vesta de luptă, i-a tras cuiul, şi a aruncat-o cu putere în susul scării. Aceasta s-a lovit de zid, apoi a explodat.

Cei doi SEAL au sprintat în susul treptelor, cu armele orientate înainte şi cu degetele pe trăgaci. Nu a fost nici o ripostă. Sus au găsit doi soldaţi răniţi de moarte. Le-au îndepărtat armele şi au alergat către prima uşă dintre cele patru de pe hol. DeWitt a spart uşa, dar camera era goală.

Fernandez s-a ocupat de următoare, încercând să apese mânerul. Era încuiată. A răpăit cu degetele în tăblie, stând la adăpostul zidului. Patru gloanţe au perforat uşa subţire. Fernandez s-a dat înapoi, a armat o altă grenadă şi a ţinut-o pregătită. Apoi a lovit uşa şi a aruncat grenada, dintr-o singură mişcare, după care s-a adăpostit din nou după zid.

Când au încetat să mai zboare şrapnelele, DeWitt a năvălit în încăpere. Arma sa *Bull Pup* a slobozit două rafale de câte trei gloanţe; apoi a intrat şi Fernandez, dar totul era *clear*, pentru că ocupanţii, doi ofiţeri care păreau că tocmai se ridicaseră din pat, nu vor mai avea niciodată nevoie de somn.

Cei doi SEAL au ieşit repede afară, la următoarea uşă. Înainte ca să-i poată încerca mânerul, o duzină de gloanţe au trecut prin tăblia acesteia.

— Înăuntru ar putea fi omul nostru, spuse DeWitt. Fără grenade.

Uşa era încuiată. DeWitt a lovit-o şi s-a dat la adăpostul zidului. Douăzeci de gloanţe au şuierat printre canaturile ei înfigându-se în zidul opus. DeWitt a verificat interiorul camerei aruncând o privire scurtă pe după canat, la nivelul podelei. Înăuntru se afla un singur om. Avea vestonul de ofiţer pus pe spătarul unui scaun. Pe epolet se vedea steaua aurie[4] strălucitoare. DeWitt a aruncat o grenadă, iar după explozie, SEAL s-au dus la ultima uşă de pe hol. Era dublă, şi avea o plăcuţă cu nume pe care nu o puteau citi.

Nici un răspuns din interior. Fernandez a izbit uşa şi instantaneu s-a aruncat într-o parte, la adăpost, dar din interiorul camerei nu a tras nimeni. Fernandez a verificat camera privind de la nivelul podelei. Mormăind, s-a ridicat şi a intrat.

Înăuntru se aflau trei civili, toţi cu mâinile ridicate. Pe un scaun, cu faţa către ei, şedea un om într-un costum boţit de om de afaceri. Pe o măsuţă era deschisă o trusă medicală cu şase seringi şi o duzină de fiole cu lichid.

Omul îmbrăcat în halat alb de doctor spuse ceva, arătând spre cel din scaun.

— Franklin, mişcă-ţi curu' la etaj, ultima cameră; avem nevoie de araba ta, spuse DeWitt prin radio.

Apoi a înaintat şi l-a privit pe omul din scaun. Era Cullhagen; văzuse fotografia lui. Era un tip solid, de 1,90 m şi 120 kg. Părul creţ şi negru era căzut pe ochi şi avea o barbă de trei zile. Părea ameţit, probabil drogat. Peste câteva clipe, Franklin a venit alergând, înainte ca DeWitt să poată vorbi cu omul.

— Întreabă-i ce i-au făcut ăstuia? îi ceru DeWitt.

Doctorul a ridicat ochii când a auzit întrebarea în arabă şi a răspuns scurt:

— Zice că i-au pus întrebări, doar atât.

— Ce droguri au folosit?

Ca răspuns, doctorul a ezitat, apoi a arătat către măsuţă, indicând o fiolă. Franklin a citit eticheta şi a clătinat din cap.

— Habar n-am ce-i asta.

---

[4] O stea aurie pe epolet – autorul nu precizează, dar: o stea mică = *Molazim,* OF-1, *sublocotenent;* o stea mare = *Moqaddim,* OF-4, *lt.colonel*.

— Întreabă-l în cât timp îşi va reveni de sub efectele drogului.

Doctorul, în continuare cu mâinile ridicate, spuse că nu ştie. DeWitt l-a lovit cu pumnul în falcă, trântindu-l de zid.

— Întreabă-l din nou.

Ceea ce Franklin făcu. Doctorul s-a ghemuit, mormăind un răspuns.

— Zice că în cam patru ore.

— Nu avem patru ore la dispoziţie. Peste o oră, tot locul ăsta va fi aglomerat cu soldaţi şi elicoptere.

DeWitt se uită la fiolele de pe măsuţă.

— Întreabă-l care dintre drogurile acestea îl pot face să-şi revină.

Doctorul ridică din sprâncene.

— Spune-i că dacă încearcă să omoare prizonierul, îi smulg limba, îi scot ochii, îl castrez şi-i bag coaiele pe gât. Tradu exact ce am spus.

Pe măsură ce Franklin repeta vorbele în arabă, zâmbetul îngheţat al doctorului libian s-a şters fiind înlocuit de o expresie de teroare. Începu să tremure şi se lipi de zid.

— Percheziţionaţi-i pe toţi trei, a ordonat DeWitt.

Au găsit un mic pistol automat, trei cuţitaşe şi două pilule.

Doctorul a arătat către trusa cu fiole.

— Zice că cea albă cu etichetă albastră îl va face pe prizonier să-şi revină în zece minute, fără să lase efecte secundare.

— DeWitt, ai *subiectul*? a întrebat Murdock prin radio.

— Încă nu, poate peste zece minute. Situaţia voastră?

— Am trecut prin gard, facem curăţenie. Am dat peste încă o juma' de duzină de gărzi. Ce mai mulţi dintre ceilalţi par a fi în exterior, în poziţii de asediu. Controlăm zona. Ai lovit zdravăn transportorul acela.

— Eh, bunăciunea de TNAZ...

DeWitt l-a privit din nou pe doctor.

— Spune-i să o facă acum. Iar dacă apare vreo problemă, moare... foarte încet şi foarte dureros.

Fernandez le-a legat la spate braţele celorlalţi doi civili, cu curele de plastic, şi i-a aşezat lângă peretele din cealaltă parte a încăperii. Doctorul a luat fiola, a tras lichidul în seringă şi s-a apropiat de Cullhagen. DeWitt i-a înşfăcat mâna.

— Fă-o cum trebuie, altfel eşti mort.

Îi puse *Bull Pup*ul la cap şi spuse „*Bang!*". Doctorul aproape că leşină. Dădu din cap, înfipse acul în braţul lui Cullhagen şi-i injectă medicamentul.

După două minute, omul de la CIA a început să-şi revină. Încă cinci minute şi privi în jur, s-a încruntat şi a început să vorbească, dar neinteligibil.

DeWitt s-a încruntat şi l-a chemat sus pe Murdock. L-au privit amândoi şoptindu-şi unul altuia:

— Va fi destul de lucid ca să meargă cu noi? a întrebat DeWitt.

— Sau îl lichidăm? a completat Murdock.

— N-am vrut să iau eu această decizie.

La 12 minute după injecţie, Cullhagen a tuşit, şi-a ridicat privirea şi a clipit. Şi-a frecat faţa cu o mână şi s-a uitat la doctorul care stătea în faţa sa.

— Cum îţi spuneam, nemernicule, n-ai să afli nimic de la mine. Nu ştiu nimic. Sunt doar un amărât de şofer numit în misiunea asta doar pentru flăcăul care are slujba a făcut – dacă-ţi vine să crezi – oreion.

Privi în jur, şi zâmbi la vederea SEAL.

— Ei, uniforme diferite. Ai noştri, sper.

Îi întinse mâna lui DeWitt.

— Sunt Cullhagen. Când dracu vine elicopterul să ne scoată din gaura asta de şobolani?

— Domnule, imediat ce poţi umbla şi purta un AK-47 şi 40 cartuşe.

Cullhagen clipi de câteva ori şi dădu din cap.

— Ce mă bucur că vă văd, băieţi! Lăsaţi-mă să mă mişc puţin. Nu le faceţi rău ăstora, n-au fost chiar atât de răi. Aveau un ofiţer militar pentru interogatoriul ce urma. Mi-ar fi scos curu' prin nas înainte de a termina cu mine. Hai să mergem.

— Sunt 7 mile de mers prin nisip, îi spuse Murdock.

— Ce dracu, am făcut două tururi în Nam. Pot mărşălui 50 mile cu un rucksack de 25 kg. Haidem!

Au coborât scările şi au ieşit în faţa casei. O jumătate de duzină de soldaţi erau culcaţi pe pământ acolo unde îi lăsaseră legaţi după ce-i capturaseră. Vor trăi. Jaybird alerga dând din mâini.

— Am găsit un camion lângă barăci. Vechi, dar funcţionează. Scutim mersul pe jos.

Murdock se uitase după Cullhagen cum a coborât scările şi a ieşit afară. N-avea nici o şansă să facă cele 7 mile, chiar şi fără să care o carabină.

— Încăpem toţi? a întrebat DeWitt.

— Are platformă cu bănci pe laturi şi la spate. E loc pentru toţi.

— Adu-l aici, a ordonat Murdock. Dacă pe acest drum vom da peste patrule sau baraje, folosim EAR asupra lor ca să nu avertizeze pe nimeni mai departe. Să mergem.

După 10 minute, au ieşit pe poarta principală. Au trebuit să împingă la o parte epava transportorului, apoi au rulat pe drumul pietros. Bătrânul camion putea rula cu viteza maximă de 30 mph. Aceasta era de cinci ori mai repede de cât puteau merge ei pe jos.

După o milă de rulaj au văzut lumini şi au încetinit. Doi oameni înarmaţi cu EAR au ochit peste cabină, aşteptând. Era un baraj militar, cam 50 de soldaţi. Două vehicule luminau lateralele drumului, iar doi oameni stăteau în mijlocul drumului, făcând semne cu mâinile. De la 200 m cele două EAR au tras. Efectul a fost imediat. După alte 10 secunde, EAR au tras din nou, de fiecare parte a drumului. Aproape toţi oamenii de la baraj s-au prăbuşit inconştienţi. Jumătate de

duzină dintre ei au supravieţuit efectelor undei de şoc sonore care a străbătut deşertul.

La barajul propriu-zis, camionul a oprit, SEAL au sărit jos şi au tras soldaţii inconştienţi deoparte pentru ca vehiculul să poată trece mai departe fără să-i zdrobească.

— Una dintre zilele noastre mai omeneşti, i-a spus Murdock lui Cullhagen. Să nu crezi că asta se întâmplă prea des.

Omul de la CIA era fascinat de armele EAR.

— Am auzit că avem aşa ceva în rastele. Dar nu ştiam că sunt operaţionale.

— Încă nu sunt, dar noi am ciordit câteva pentru teste reale în combat. Funcţionează teribil de bine când trebuie să atacăm în linişte.

Din nou în camion, Murdock a aflat despre rana din braţul lui DeWitt şi i-a suflecat mâneca pentru a o verifica.

— A intrat şi a ieşit, *j.g*. Nu-i mare scofală. O vreme va fi mai greu să bei cu mâna stângă, dar asta-i totul.

Steriliză locul cu şerveţele îmbibate cu alcool, apoi a pus ceva medicamente în cele două răni şi a bandajat strâns pentru a opri sângerarea.

— Eşti ca şi nou, *j.g*., dar n-ai să capeţi *Purple Heart*, pentru că noi nu am fost niciodată aici şi nici misiunea aceasta nu a avut loc.

După alte 5 minute, pe drum au apărut o pereche de faruri care veneau spre ei. S-au ghemuit pe podeaua platformei, sperând că nu vor atrage atenţia celor din vehiculul ce se apropia. S-a dovedit a fi un sedan care a vâjâit pe lângă ei cu maximum de viteză, continuându-şi drumul fără ca şoferul să arunce vreo privire în urmă.

Jaybird a virat camionul chiar în locul pe unde veniseră pe drumul pavat paralel cu plaja, iar după o jumătate de milă, a virat din nou, către coastă. Marea era la mai puţin de 200 m.

— Hai să găsim pâlcul de tufişuri şi să plecăm de aici.

Lampedusa a fost cel ce găsit locul. Bărcile de cauciuc erau la locul lor.

— OK, i s-a adresat DeWitt lui Cullhagen. Nu va trebui să înoţi.

Cullhagen dădea oarece semne de epuizare.

— N-am dormit, n-am mâncat, n-am băut apă de trei zile.

SEAL i-au dat un bidon cu apă şi nişte batoane cu hrană, energizante, din rezerva de urgenţă.

— Sunt atât de înfometat că nici nu le simt gustul.

În 10 minute bărcile au fost în apă, iar SEAL şi Cullhagen s-au urcat la bord. Furtuna trecuse, iar Mediterana semăna cu un iaz imens, atât era de calmă. Era aproape ora 0400. Mai aveau două ceasuri de întuneric, dacă aveau noroc.

Murdock a transmis un apel prin Motorola, dar nu a primit răspuns. Continuă să încerce, pe măsură ce înaintau încet spre nord. Era de presupus că submarinul va sta la suprafaţă între 0400 şi 0600. Când au ajuns la o milă în larg, submarinul a răspuns prin staţia Motorola lăsată de SEAL la bord. Aştepta.

Murdock s-a ridicat în picioare în IBS şi a semnalizat cu trei baghete luminoase. Radioul a prins glas din nou.

— *Floater*, am văzut semnalul vostru. Baghete luminoase roşii. Sunteţi drept în faţă şi vom face contactul.

— Chiar aşa, suspină Vinnie Van Dyke. O întreagă afurisită de misiune şi noi nici măcar nu ne-am udat.

Încă 20 minute şi s-au transferat în siguranţă pe submarin; au dezumflat IBS-urile şi le-au strecurat prin trapă în interiorul subului. Odată aflaţi la bord, Cullhagen a cerut un radio cu transmisie criptată şi a trimis un mesaj la Washington.

SEAL s-au culcat în cuşete şi au dormit buştean. Nu şi Murdock. Încă mai avea de integrat pe deplin doi oameni noi în Pluton şi în operaţiuni. Aceasta îi va lua ceva timp.

SFÂRŞIT